

og fremkalder Resultater, modsatte dem, man har søgt at opnaae.

Dette er imidlertid ikke den væsentlige Ulempe ved disse Bestemmelser, der i andre Henseender kunde have deres Nytte, navnlig i Begyndelsen, indtil en Sædvane ved Opfattelsen af Beviset har uddannet sig. Langt vigtigere er det, at Udskæft, i Følgesen af at det vil være saare vanskeligt, naar slige Regler gives, at lade Rævningerne dømmes med disse Bevisregler som Grundlag, uinddrager Rævningerne Sagens Paadømmelse. Man har ganske rigtig følt, at naar Rævningerne dog skulle dømmes uden at begrunde deres Dom, maae de selv afgjøre, hvorvidt de ville tage Hensyn til slige Regler; thi vel kan Dommeren i sin Veiledning antyde, at det Bevis, der fordres, ikke er tilstede, men Rævningerne kunne undlade at følge denne Veiledning, saa at Reglen taber sin sande Betydning. Man er da gaaet et Skridt videre og har bestemt, at Sagen i slige Tilfælde, hvor det legale Bevis ikke er tilstede, slet ikke gaaer til Rævningerne, hvorimod Retten frifinder Anklagede (§ 264). Derved har man, imod Rævningsinstitutionens Bæsen, lagt Afgjørelsen af et væsentlig faktisk Spørgsmaal i Dommerens Istedet for i Rævningernes Haand. Imod et slikt Skridt maa Udvalget bestemt udtale sig. Vi troe ikke, at det paa nogen Maade vil gaae an saaledes at ombytte de fowlærde Dommeres og Rævningernes Rolle. Naar det, efter hvad der er fremkommet under Sagen, er klart, at Anklagede ikke kan dømmes skyldig, er den naturlige Vej den: at give Overanklageren Myndighed til at frafalde Sagen, ialtsald med Rettens Samtykke. Der er ikke nogen Fare ved, at den samme Mand, der har besluttet Anklagen, ogsaa kan frafalde den, især under Rettens Kontrol, og det vil være urigtigt at fortsætte Bevisførelse, Taler for og imod, samt at kræve Rævningernes Erklæring og Domsaffigelse, naar det maa anses som givet, at der ikke er Bevis for Anklagedes Skyld. Det vil gjøre et godt Indtryk, at Anklageren opgiver en Sag, naar han selv erkjender, at Bevis imod Anklagede ikke er tilstede, og dette vil være den største Opreisning, Anklagede kan faae.

Ibet vi efter det Anførte maae foreslaae en Forandring i § 264, maa man i det Hele opgive disse Bestemmelser om Bevisets Quantitet. Den eneste af disse, der efter vor Mening bør opretholdes, er den, at Beviset for, at en Forbrydelse overhovedet er begaaet, ikke kan tilveiebringes alene ved Anklagedes Tilstaaelse, men at den maa bestrives ved oplyste Omstændigheder. Da Spørgsmaalet er sat i Forbindelse med Anklagedes Tilstaaelse, og denne netop bevirker, at Retten dømmes, uden at Rævningerne træde til, vil der ikke være nogen Vanskelighed ved at opretholde en sliq Regel, der er af stor Betydning og som det er saare vigtigt at faae hævdet, thi Misgreb ere netop let mulige og farlige i sliq Tilfælde. Denne Deel af § 248 kunde passende knyttes til Udskæftets § 170.

Naar nu, med Undtagelse af den nævnte, de øvrige Regler om Bevisets Quantitet udgaae af Udskæft, opstaaer det Spørgsmaal, om der overhovedet er Anledning til at bevare det særlige Kapitel om Beviset. Vi troe at burde besvare dette Spørgsmaal benegtende. Det vil falde naturligere, at de enkelte Regler om Beviset indsættes paa de Steder under Hovedforhandlingen, hvor de nærmest høre hjemme. Vi foreslaae som Følge heraf, at det hele 6te Kapitel udgaaer, og at Bestemmelserne med nødvendige Forandringer indsættes paa passende Steder i 5te Kapitel.

Kapitel 7.

Den Fremgangsmaade, der skal anvendes i Sager, som høre under Rævningerettens Paafjendelse, naar Anklagede ikke kan staves tilstede, synes os ordnet paa en tilfredsstillende Maade. Kun enkelte lidet betydelige Endringer skulle vi foreslaae.

Naar det bestemmes, at en Dom, der er affagt i Henhold til § 265 over den Udeblevne, ikke kan indannes for Høiesteret, maa derfra formeentlig gjøres en Undtagelse, naar Appellen angaaer det Formelle.

Fra Bestemmelsen i § 271 om, at Dommen bliver endelig, naar Domsældte ikke kom-